

Két valószínűtlen barát,
egy különös
szerelmi történet

Jövőre, veled, ugyanekkor

„Sziporkázó
és felemelő.”
– *Mhairi
McFarlane*

„Szívmelengető
és leplezetlenül
romantikus.”
– *Ruth Jones*

*fine
selection*

S O P H I E C O U S E N S

SOPHIE COUSENS

Jövőre,
veled,
ugyanekkor

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2023

2019. szilvesztereste

A NIGHT JAM ZSÚFOLÁSIG TELE VOLT. Harsogó zene lüktetett a klubban, a falak izzadságtól, alkoholtól vagy még rosszabb dolgoktól voltak ragacsosak. Minnie szorosan fogta Greg kezét, miközben igyekeztek átverekedni magukat az ajtó mellett feltorlódott tömegben.

– Sosem jutunk el a bárpultig – kiáltott hátra Greg.

– Micsoda? – kiabálta vissza Minnie, akinek a füle kezdett hozzászokni a dübörgő basszushoz.

– Éjfél előtt nem jutunk italhoz. Azt sem tudom, hol van Lucy partija – felelte Greg.

Felfelé mutatott, jelezve, hogy meg kell próbálniuk felevickélni a lépcsőn, egészen a félemeleti teraszig. Minnie az órájára nézett – tíz perc volt éjfélig. Eddig az egész este megerősítette a szilveszter iránt érzett utálatát. Miért nem maradt otthon, hogy időben lefeküdjön? Aztán eszébe jutott, hogy elzárták nála a fűtést, azért jött el otthonról, hogy ne fázzon. Ráadásul Greg eltökélte, hogy elmegy a kolléganője bulijába, Minnie pedig haszontalan barátnőnek érezte volna magát, ha hagyja egyedül menni. Minnie engedte, hogy Greg

átvonszolja a lüktető testek tömegén. Végül kibukkantak a daráló-ból, és kiléptek a hűvös, éjszakai levegőre, ahol a klubból kihallatszó, lüktető basszus tűrhetőbb decibelértéken szólt.

– Vigyázz! – intette Greg, és félretolt egy részeg pasast az útjából. Rámeredt a fickóra, hátha észreveszi, hogy ráborította valakire a sö-rét, de az valahol messze járt, és rá se hederített.

– Én figyelmeztettelek, hogy milyen lesz velem szilveszterezni – mondta Minnie.

– Abbahagynád a vészmadárkodást! – szólt rá a fejét rázva Greg.

– Becsszavamra, van benne valami, mert szilveszterkor rossz dolgok történnek velem. Nem lepődnék meg, ha ez az egész kóceráj még ma éjjel lángba borulna. Vagy talán a fejemre esik egy miniatűr aszteroida.

– Szerintem nem azért borzalmas az esténk, mert balszerencsés vagy, hanem azért, mert elcipeltél vacsorázni ahhoz az Alan nevű furcsa alakhoz a galaxis túlsó végére. Most meg két perccel éjfél előtt esünk be egy buliba, ahol már mindenki beszívott a Moon Juice¹ lötytyöktől, és... Veszed az adást, Csillagbázis? – Greg a füléhez emelte a kezét, és elhallgatott, mintha egy képzeletbeli üzenetet hallgatna. – A földi irányítóközpont azt mondja, nem is jó buliban vagyunk.

– Kérek engedélyt a küldetés megszakítására – mondta Minnie reménykedve.

– Engedély megtagadva – válaszolta Greg.

Minnie és Greg öt hónapja jártak együtt. A városháza előtt ismerkedtek meg egy tüntetésen, ahol a megfizethető londoni lakások hiánya ellen tiltakoztak. Greg újságíróként tudósított az eseményről,

¹ Növényi alapú, energizáló élelmiszerek, táplálékkiegészítők és kozmetikumok márkaneve. (A ford.)

Minnie pedig Mrs. Melvint kísérte el, akinek azóta hordta az ebédet, hogy saját vállalkozásba kezdett. Minnie és a barátja, Leila festett egy táblát a tüntetésre A LAKHATÁS EMBERI JOG felirattal, és nem sajnálták a festéket, amíg bőven volt belőle, így aztán az első szó némileg elmosódott. A felvonulás közben Minnie, Leila és Mrs. Melvin egy különös társaság mellé sodródott, akik óriási macskáknak öltöztek, monoklit és cilindert viseltek. Az egyikük pólóján ez a felirat díszelgett: MONDJ NEMET A KÖVÉR MACSKÁKRA! Greg odaszaladt, hogy lefényképezze Minnie tábláját, előtérben a kövér macskákkal. Nevetve rázta a fejét, miközben a fényképezőgépet kattogtatta.

– Mit nevet? – kiabálta Minnie dühösen.

– Talán a macskatáptól híztak el annyira a macskák? – kérdezte Greg, és a lány táblájára mutatott.

Leila odanézett, és felkacagott. Minnie a szemét forgatta.

– Nem az van odaírva, hogy macskatáp – mondta, harciasan csipőre tett kézzel.

– Tényleg úgy néz ki, mintha macskatáp lenne, Minnie – állapította meg Leila.

– Minnie egér, ez a kép remekül fog mutatni a címlapon – szolt Greg kaján vigyorral.

– Ne merészelje! – figyelmeztette Minnie visszafojtott nevetéssel, miközben utcahosszat kergette Greget, és játékosan meg-megbökte a táblája nyelével.

Minnie-nek tetszettek azok a férfiak, akik meg tudták nevetetni. Egyből vonzódni kezdett Greg gunyoros modorához és szögletes arcvonásaihoz. Gondosan nyírt barna szakállt és jellegzetes, sötét keretes szemüveget viselt. Miután járni kezdtek egymással, Minnie rájött, hogy Greg nem csak munka közben szeret szalagcímekeket

gyártani – élvezettel „feliratozta” az ő minden egyes megmozdulását. Amikor megbotlott a lépcsőn, Greg így szólt: „Megdöbentő botlás a lépcsőn – A lépcső jogi segítséget kér: korlátozni akarják a szabadságát!” Vagy amikor Minnie kivette az utolsó almát a gyümölcsöstáliból, Greg jellegzetes, vontatott amerikai hanghordozással rákezdt: „Gyilkosság a gyümölcsösben: még mindig nincs meg a tettes. Az áldozat túl messze esett a fájától? Vagy citromba harapott? Netán egyszerűen savanyú volt neki a szőlő?” Szójátékokban tényleg nagy volt. De Greg aznap este nem poénkodott.

– Figyelj csak, te itt maradsz! – sóhajtotta, és körülnézett az erkélyen. – Én visszafurakszom, és megpróbálom megkeresni azt a különtermet.

– Hát jó, ha esetleg a távollétedben zuhan rám az aszteroida, csak annyit mondhatok: ég veled, hát nem megmondtam? És boldog új évet! – válaszolta Minnie, tettetett vidámsággal a hangjában.

Miután Greg távozott, Minnie megfordult, kinézett az éjszakai londoni égboltra, és megborzongott. A város nyugalmat árasztott, szöges ellentétben a klub hangulatával. Az épületek ezüstös holdfényben fürödtek, az éjszakai égbolt nyugodt és felhőtlen volt. Minnie legszívesebben átrepült volna egy másik, üres felhőkarcoló tetejére, ahol lefeküdhetne a lapos tetőre, és senkitől nem zavartatva bámulhatná a csillagokat.

– Tíz, kilenc, nyolc... – Elkezdődött a visszaszámlálás. – Hét, hat, öt...

Minnie nézte a párokat, akik az éjféli csókra készülve szorosabban bújtak össze. Örült, hogy Greg nincs ott, és nem fogja megcsókolni. Sosem tudta megérteni ezt a nevetséges hagyományt: miért kell úgy búcsúztatni az óévet, hogy mindenki egyszerre smárolja le a

partnerét? Az emberek hajlamosak úgy viselkedni, mint a lemmingek: követik a csapatot.

– Négy, három, kettő, egy, **BOLDOG ÚJ ÉVET!**

Az égbolton felrobbanó tűzijáték színes fényekkel világította meg a várost. Hatalmas energiakitörések gyulladtak ki a sötétségben: miniatűr univerzumok lobbantak fel, aztán pár pillanat múlva már el is hamvadtak. Minnie-t elkápráztatta, hogy mennyi erőfeszítésbe került ez a tünékeny ragyogás. Alattuk a város épületei csendben és méltóságteljesen álltak, nem hatotta meg őket a fölöttük zajló tomboló tevékenység. A tűzijáték fénye félelmetes árnyékot vetett a klub erkélyén tolongó, mámoros emberek bamba arcára, akik ide-oda inogva kígyóztak át a tömegen. A fény bevilágított a koszos, cigaret-tacsikkokkal és műanyag palackokkal teledobált sarkokba. Egy csapatnyi, magas sarkú cipőben egyensúlyozó lány majdnem fellökte Minnie-t, aki csak a korlátba kapaszkodva tudott talpon maradni.

– Boldog születésnapot neked! – mondta magában halkán. Aztán nedves melegség borította el a hátát, mivel az egyik lány lehányta.

Mire Greg visszaért, a terasz kiürült, és Minnie a korlát mellett, a földön ülve várt rá.

– Mi van rajtad? Hová lett a blúzod? – kérdezte Greg.

Minnie begyömöszölte az összemocskolt ruhadarabot a táskájába, és már csak egy szürke, foszladozó, spagettipántos trikót viselt.

– Lehányták – válaszolta, és összefonta a karját maga előtt.

– Te jó ég! Ez így már korhatáros! – Greg a szája elé kapta a kezét, mintha mikrofont tartana benne. – Időjárás-jelentés következik: vihar várható a D kosárban.

– Vagy az, vagy a *hány-couture* – tette hozzá Minnie, és szégyenlősen följebb húzta a trikóját. Álmában sem gondolt arra, hogy ilyen

kihívóan öltözködjön nyilvános helyen. Szinte meztelennek érezte magát. – Megtaláltad a bulit, vagy nem?

Greg bólintott. Visszavezette Minnie-t a klubon keresztül; felmentek egy másik lépcsőn, aztán beléptek egy vörös bársonnyal borított kétszárnyú ajtón, ami mellett két kopasz biztonsági őr strázsált.

– Egy perccel ezelőtt voltam itt. A születési bulira jöttünk – magyarázta Greg.

Az őr intett, hogy bemehetnek, miközben megnézte Minnie mellett, ahogy elment mellette. Minnie összefonta maga előtt a karját.

A vörösbársony-ajtó mögött egészen máshogy zajlott a parti, mint ahonnan jöttek: a zene tűrhető hangerővel szólt, a vendégek szépen, elegánsan voltak öltözve, a pincérek újra és újra megtöltötték a pezsgőspoharakat, és senki nem hányta le a másikat. A helyiség külső, ívelt fala a padlótól a mennyezetig üvegből volt, és hihetetlen, 180 fokos kilátás tárult a vendégek szeme elé London belvárosára. Minnie-nek azonnal inába szállt a bátorsága. Ez egy gazdag ember parti-ja, ahol estélyit és szmokingot illik viselni – semmi keresnivalója nem volt ott. Épp elég gazdag emberre főzött, hogy tudja, hogyan szokták fogadni a magafajtaikat: lekezelően viselkednek vele, vagy ami még rosszabb, keresztülnéznek rajta. Megfelelő szerelésben jó benyomást tehetett volna arra, aki nem túl éles szemmel figyel, de az ócska felső nem ment el ezen a helyen.

– Greg! Miért nem szóltál, hogy szmokingos partira megyünk? – sziszegte.

– A fekete csokornyakkendő burzsuj találmány, Minnie. Én a saját temetésemre sem venném fel. – Greg körülnézett a teremben, és integetni kezdett egy magas, szőke lánynak, aki testhezálló, piros ruhában feszített. – Lucy!

A lány megfordult; a mosolya jelezte, hogy felismeri Greget, és a tömegben átvágva feléjük indult.

– Jobb későn, mint soha – mondta Greg, és megérintette a karját.
– Ő itt Minnie. Valaki lehányta a blúzát idefelé jövet.

– Szia! – üdvözölte Lucy. Párnás ajkai együttérző mosolyra húzódtak, és kivillantotta tökéletesen szabályos fogsorát. – Sajnálom, hogy lehánytak. Nevetséges, hogy az embernek át kell gázolnia a csöcseléken, hogy bejusson a VIP-terembe.

Minnie megrázta a fejét, mint aki nem foglalkozik a dologgal.

– Jó kis parti – állapította meg, és végigjártatta a szemét a helyiségen, ahol csak úgy vedelték az ingyenpiát. Vajon mennyibe kerülhet egy ilyen buli?

– Elsején van a barátom születésnapja. Gondoltuk, kihasználjuk az alkalmat, és csapunk egy hatalmas szilveszteri banzájrt – válaszolta Lucy apró kézlegyintéssel. Aztán sugárzó mosollyal odafordult Minnie-hez. – Nahát, nem azt mondta Greg, hogy te is január elsején születted, Minnie?

– Boldog születésnapot! – vetette közbe Greg sietve.

Lucy odafordult hozzá, és tágra nyílt szemmel rámeredt.

– Greg, még fel sem köszöntötted? Tedd ki a szűrét, Minnie! – javasolta nevetve, és oldalba bökte Greget, aki elvörösödött, és a cipője orrát tanulmányozta.

– Nem vagyok oda a születésnapokért – ismerte be Minnie halvány mosollyal.

Pillanatnyi csend ereszkedett közéjük.

– Hmm, szóval Lucy a gasztrorovat vezetője az újságnál – mondta Greg. – Én meg sorban állok egy ilyen jó kis melőért. Láttam, hogy a múlt héten a La Petite Assiette Rouge-ban jártál. Pizkosul irigy vagyok, Luce!

– Vannak hátulütői is, édesem. Egyre csak hízok a sok Michelin-szillagos vacsorától, amit megettetnek velem. Úgy érzem magam, mint egy hizlalt liba, amit pukkadásig tömnek – válaszolta Lucy.

Minnie végignézett Lucy karcsú, kisportolt alakján, szinte megszólalt rajta a nézd-milyen-vékony-vagyok fazonú ruha.

– Ó te szegény, micsoda megpróbáltatás! – sajnálkozott Greg, és a könyökével megbökte a lány könyökét. – Ingyenc ételekkel tömök a szép és okos lányt. Emberi jogi aktivisták, figyelem!

Lucy hátravetette a fejét, és félhangosan horkantva felnevetett, majd karon ragadta Greget, mintha el akarna esni.

– Biztos halálra röhögöd magad e mellett a pasi mellett, Minnie!

Minnie bólintott, bár mintha Greg kacagató szalagcímei kezdtek volna kissé bosszantani.

– Minnie is a gasztronómia világában mozog – dicsekedett Greg. – Saját vendéglátóipari vállalkozást vezet a jótékonyági szektorban.

– Ez érdekesen hangzik – mondta Lucy, de közben átnézett Minnie válla fölött, és intett valakinek, aki mögötte állt.

– Nem hinném, hogy „a gasztronómia világában mozognék” azaz, hogy pitét sütök az időseknek, de azért kösz az elismerést, szívem – jegyezte meg Minnie, és megdörzsölte Greg hátát.

– Rendezvényeket is vállalsz? Esetleg találkoztunk már valahol? – kérdezte Lucy, újra Minnie-re irányítva a figyelmét.

– Nem, csak pitét sütök időseknek. A cégem neve Piteményes, és olyasmi, mint az ételkihordó szolgálat.

Lucy sűrűn pislogott.

– Pitekrémes? – értetlenkedett.

– Piteményes, a süteményes mintájára – válaszolta Minnie. – Úgy gondoltam, vicces.

– Ja, értem. Haha! – Lucy összeráncolta az orrát, és újból hangtalan kacajra fakadt. – Hát, biztos nagyon... tüneményes.

Greg horkantva felvihogott.

– Ez jó volt, Luce! – Azzal hozzáütötte a könyökét Lucyéhez. – Nézd, az a helyzet, hogy Minnie cége sokkal jobban menne, ha nem ingyen osztogatná a kaját, és nem egy csomó időbanditát² alkalmazna, akik azt sem tudják, mi fán terem a munkafegyelem.

– Ez nem igaz – tiltakozott Minnie, és lehajtotta a fejét.

– Irtó jó érzés lehet ilyen munkát végezni – jegyezte meg Lucy. – Szerintem az öregek annyira helyesek, nem gondolod?

– Némelyik igen, de van köztük igazi gyöker is, pont olyanok, mint a többi ember – válaszolta Minnie.

Greg hangosan köhögni kezdett, mire Minnie jó erősen hátba veregette.

– De hát terjeszkedni akarsz, nem igaz, Min? – kérdezte Greg, miután összeszedte magát. – Jelenleg ilyen a vevőköre, de könnyen fejleszthetné az üzletet, vállalhatna esküvőket, céges bulikat, nagyszabású rendezvényeket, meg mindent. Esetleg Lucy összehozhatna pár ismerőssel?

– Persze, persze, szívesen segíték – mondta Lucy, miközben a terem túlsó végébe integetett valakinek, és már indulóban volt. – Figyelj, most a nép közé kell vegyülnöm. Éreztétek otthon magatokat, ígyátok a pezsgőt, mert túl sokat rendeltem belőle. És ne aggódjatok a késés miatt, mert még alig kezdődött el a buli.

Lucy felvetette a fejét, és mindkettőjükre rávillantotta jól begyakorolt házigazdamosolyát, aztán hosszú, selymes haját lobogtatva

² Az *Időbanditák* 1981-ben készült brit fantasztikus kaland-vígjáték. (A ford.)

sarkon fordult. Minnie figyelte, ahogy Greg követi a pillantásával az egész helyiségen keresztül.

Egy pincér meglátta, hogy üres kézzel ácsorognak, úgyhogy odament, és pezsgővel kínálta őket. Elvettek egy-egy pohárral, és kocintani akartak, de nem sikerült, Greg pezsgőspohara ugyanis Minnie csuklójának ütközött. Erre gyorsan visszahúzta a kezét, és nagyot hörpintett az italból.

– Boldog új évet! – mondta Minnie.

– Boldog új évet! – válaszolta Greg, majd kis szünet után hozzátette: – És... boldog... öö... születésnapot! Van otthon, a lakásban egy... khm... ajándék számodra. Bocs, de nem tudtam becsomagolni.

– Semmi gond. Mondtam, hogy ne vegyél nekem semmit.

Greg egyik lábáról a másikra helyezte a testsúlyát, és a pillantása ide-oda cikázott a teremben.

– Nagyon hasznos, ha az ember ismeri Lucy Donohue-t. Megmondtam, hogy érdemes lesz eljönni ma este. Mindenkit ismer, aki számít a te szakterületeden. Soha ne becsüld alá, milyen sokra viheted az életben, ha jó kapcsolataid vannak, Minnie!

– Kétlem, hogy bárkit is ismerne a pítés világban – vélekedett Minnie affektált hangon. – Hacsak nem azokat a cukrászokat, akik a libamájas pöti pitéket sütik a rü dö la flancos francia utcában. – Minnie nyelvet nyújtott, és elnevette magát.

– Nem tudom, miért csinálsz ezt folyton – méltatlankodott Greg. – Én csak segíteni akarok.

– Igazad van, ne haragudj! – felelte Minnie, és úgy érezte, megfenyítették. Greg nélkül is észrevette magát. Mindig tudta, hogy undok módon beszél, amikor bizonytalan, és a végén csak még rosszabbul érezte magát. Az ajkába harapott, és a nyaklancán függő medált kezdte babrálni.

Greg elhúzta a száját, és az állkapcsán megrándult egy izom.

– Úgy látszik, kibírtad éjfélig, és nem változtál át sütőtökké. Miért kellett annyira aggódnod?

– A balszerencsémnek nem szakad vége éjfélkor, hanem végigkísér az egész szilveszterestén, sőt újévkor is. És nem attól tartottam, hogy átváltozom sütőtökké, hanem olyan apróságok miatt, mint hogy lehányok, vagy idefelé jövet a buszon hagyom a kabátomat. Egyszerűen nincs szerencsém szilveszterkor.

– Nekem leöntötték sörrel a cipőmet, és a barátom bulijának a nagy részéről lemaradtam, mert ott ragadtunk a te hóbortos haverodnál. Lehet, hogy engem is üldöz a balszerencse?

Greg túl széles mosollyal fejezte be a mondatát, ami annyit jelentett, hogy „csak viccelek, úgyhogy nem sértődhetsz meg”. A pillantása Minnie mellére vándorolt.

– Tényleg olyan durva ez a felső? – kérdezte Minnie, és elfintorodott.

– Hát, tudod, nekem tetszik a látvány, Min, de lehet, hogy a többiek inkább valami mást néznének – bólintott Greg.

– Jól van, bemegyek a mosdóba, és megpróbálom rendbehozni a blúzomat.

A mosdóba menet Minnie rápillantott a telefonjára. Üzenete jött Leilától.

„Csak érdekel, mi van veled. Mi a gond? Tűzdráma, kátyú, vagy még rosszabb?”

Minnie mosolyogva pötyögte be a választ: „Eddig nem vészes. Csak a kabátomat hagytam el, és leokádtak. ;)”

Leila volt a legjobb barátnője és egyben üzlettársa. Együtt indították útjára a Piteményest négy évvel korábban, és azóta is erre fordították minden idejüket, pénzüket és energiájukat. Minnie azt

gondolta, hogy Leila nélkül aligha tudott volna ilyen sokáig talpon maradni a cég. Menet közben annyi akadályba ütköztek, hogy könnyebb lett volna egyszerűen feladni, és visszamenni alkalmazottnak, ahol az ember tudja, hogy minden hónap végén megkapja a fizetési csekkjét, és nem kell a könyveléssel küszködni, hogy valamiféle fizetést adhasson saját magának.

„Meglepetés – egész szilvesztereste a pitéket készítettem elő, hogy holnap ne kelljen dolgoznunk. Elviszlek valahová a szülinapodon. Ruhát vegyél fel!” – írta Leila.

Minnie elmosolyodott. Küldött neki egy ruhás és egy hányós emoji-t válaszul.

Leila telerakta a kijelzőt pités emoji-kkal, a következőt meg hányós fejekkel. Minnie hangosan nevetett, aztán ezt válaszolta: „Te vagy a legjobb! Köszí, Pitefejú! Csak és kizárólag a te kedvedért ruhában megyek. XXX”

Minnie felpillantott a telefonjáról, és egyenesen nekiment egy pincérnek, aki egy teli szendvicses tálcát egyensúlyozott. Kecsesajtós tortácskák záporoztak egyenesen rá.

– Jaj, istenem, ne haragudjon! – szabadkozott, és négykézlábra ereszkedett, hogy segítsen a pincérnek a romeltakarításban.

– Ez nem az én napom – fakadt ki a pincér panaszos hangon.

Nem lehetett több tizenhét évesnél. Minnie látta, hogy a szemüvegén krémsajtpöttyök éktelenkednek. Óvatosan levette a fiú orráról, beletörölte a trikójába, majd visszaadta.

– Ismerem az érzést – mondta.

Amennyire tudott, segített a pincérnek feltakarítani a maradványokat, aztán bement a bárpult mögé, ahol a félhomályos folyosón megtalálta a mosdókat. Bekukucskált a női vécé ajtaján. Fél tucat nő

fecsegett a tükrök előtt, miközben felfrissítették a sminkjüket. Előtük nem akarta kimosni a lehányt blúzt. Továbbment a folyosón, és rábukkant a koedukált mozgássérült vécére, amiben volt mosdókagyló és kézszáritó is – tökéletes! Előhúzta a táskájából a fekete selyemblúzt, és hozzáfogott, hogy a nagyja mocskot kiöblítse belőle. Szerencsére inkább csak ragacsos volt, nem túl darabos, de a vodkával és kólával keveredő epe búze miatt kénytelen volt befogni az orrát. Nem tudta elképzelni, hogy Lucy Donohue valaha is ilyen helyzetbe kerülne.

Felnézve meglátta magát a tükörben, és ösztönösen hátrasimította a haját a füle mögé. Rakoncátlan tincsei azonban abban a pillanatban visszaugrottak, ahogy elengedte őket. Nemrég vágatta le a haját, és a fodrász egy hüvelykkel rövidebbre nyírta, mint ahogy kérte. Így nem lehetett összefogni, hogy ne lógjon a szemébe. Az ujjával végigsimította a szeme alját, hogy letörölje az elkenődött szemfestéket, aztán újra szilvaszínű rúzst kent az ajkára, amit Leilától már előre megkapott a születésnapjára. Magának sosem választott volna ilyen mérsékelt színt, de jól ment a bőre árnyalatához, és megállapította, hogy Leila néha nála is jobban tudja, mi illik hozzá igazán.

Minnie a kézszáritó alatt megszáritotta a blúzt, ahogy tudta, aztán felvette. Egy pillanatra megtorpant, és rámeredt a tükörképére, ami a nedves, gyűrött, pórusl járt felsőt viselte. Ez volt a legszebb ruhadarabja: jó szabású, fodros fehér ujjú, fekete selyemblúz. Drága márkájú felső volt, egy adományboltban bukkant rá. Annyira örült, amikor megtalálta. Most azonban úgy festett, még a blúz is tudja róla, hogy csaló, és tiltakozásul összegyűrődött.

– Gyerünk! – mondta szilárdan, mintegy saját magát biztatva, hogy visszamenjen bulizni.

Minnie lassan kifújta a levegőt. Nem lehetett ünneprontó! Greg nagyon szeretett volna ide eljönni, ő pedig Greggel akart együtt lenni. Talán az óévvel együtt vége szakad a balszerencséjének is.

Odalépett az ajtóhoz, de ahogy lenyomta a kilincset, az a kezében maradt. Újra megpróbálta, de az ajtó nem nyílt. Vissza akarta tenni a kilincset a helyére, de sehogy sem sikerült.

Két kézzel dörömbölni kezdett az ajtón.

– Hahó! Tudna segíteni valaki? Nem tudom kinyitni az ajtót!

Ebben a pillanatban odakint felhangosodott a zene. Mintha egy élő zenekar zendített volna rá, a bulizók pedig kurjongatni és visítozni kezdtek. Most aztán senki nem fogja őt meghallani. Várhat, amíg Greg megtalálja.

Minnie leereszkedett a padlóra, és felnézett a mennyezetre. Az egész helyiségben sötétkék tapéta borította a falakat, és ezüstszínű, apró csillagképek fénylettek rajta. Akkor hát teljesült a kívánsága: egyedül volt, és a csillagokat nézte. Elővette a telefonját, hogy üzenetet küldjön Gregnek, de a kijelző sötét volt.

– Hát persze – mondta Minnie, és halkán nevetve megrázta a fejét.

Ha valamit el lehetett mondani erről az újévi balszerencse-sorozatról, annyi biztos, hogy volt humorérzéke.

2020. újév napja

A MIKOR MINNIE FELÉBREDT, nem tudta, hol van, a torka kiszáradt és fájt. Arra emlékezett, hogy órákon át dörömbölt az ajtón, de aztán nyilván elaludt. Fogalma sem volt, hány óra lehet. Odakint sötét volt, a zene már elhallgatott. Minnie talpra állt, és közben a megmerevedett nyakát dörzsölgette.

– Hahó, hahó! Valaki ki tud engedni innen? – kiabálta.

Mi van, ha már mindenki hazament, és a házat bezárták éjszakára? Épp elég hasonló történetet olvasott; volt olyan, aki napokig be volt zárva a vécébe, mire kiszabadították; volt, aki a vécéartályból ivott, hogy szomjan ne haljon, és vécépapírba burkolózott, hogy meg ne fagyjon. Meddig kell itt lennie bezárva ahhoz, hogy ráfanyalodjon a szappanevésre? Újra verni kezdte az ajtót, ezúttal már türelmetlenebbül.

– Segítség! Segítsenek!

– Halló? – szólalt meg egy férfihang.

– Igen, halló! Hála istennek! Elromlott a kilincs, és nem tudok ki-menni – kiabálta Minnie az ajtón keresztül.

– Mióta van odabent? – kérdezte a hang, a kilincset rázva a másik oldalon.

– Elég régen – válaszolta Minnie.

– Jól van, kitartás, megyek, és keresek valakit – mondta a hang.

Minnie hallotta a távolodó lépteket. Nem tudta elhinni, hogy Greg nem kereste. Hazament volna nélküle? Három-négy perc múlva visszatért a hang.

– Oké, itt vagyok. Luis is velem jött. Vagy ezer darab kulcs van nála.

– Nem értem, hogy történhetett – mondta egy idősebb férfihang. Minnie hallotta, hogy kulcsok zörögnek a zárban.

– Adja csak ide, hadd próbáljam meg! – szolt az első hang. Újabb zörgés következett, aztán kinyílt az ajtó. – Látja, elsőre eltaláltam, hogy melyik kulcs az. Mekkora esély van erre?

Minnie hunyorogva nézett ki a folyosói fénybe. A hang egy magas, széles vállú, vörösszőke hajú férfihoz tartozott, akinek a vastag szemöldöke egy árnyalattal sötétebb volt a hajánál. Melegen, őszintén rámosolygott Minnie-re. Elegáns fekete nadrágot és ropogós fehér inget viselt. Nyitott ingnyaka fölött lógott a kioldott fekete csokornyakkendő, és kivillant alóla a napbarnított bőr. Egy alacsony, köpcös, kopasz, üres tekintetű férfi állt mellette.

– Mennyi az idő? – kérdezte Minnie, elnézve a két ember között.

– Hét negyvenöt – válaszolta a fekete nyakkendő.

– Akkor én megyek – mondta az alacsonyabb, fogta a hatalmas kulcsosomót, és magában motyogva elcammogott a folyosón.

– Nagyon szűkszávú fickó – jegyezte meg a fekete nyakkendő.

Minnie követte őt a folyosón, vissza a nagyterembe. Üres volt a helyiség. Szerpentinek papírcsápjai csüngtek a lámpákon, és egész seereg, félig üres pezsgőspohár sorakozott a bárpulton.

– Csak én maradtam itt? Nem hiszem el, hogy ilyen sokat aludtam!
– Elnézést, azt hiszem, nem ismerjük egymást – mondta a férfi, és kezet nyújtott.

– Ó, igen, Minnie vagyok. – A férfi rámosolygott, de úgy nézett rá, mint aki még vár valamire. – Greg barátnöje. Együtt dolgozik Lucyvel. Ő hívott meg minket.

– Ó, persze, mindenkit szívesen látunk. Azt hiszem, hallottam, hogy Luce említette Greg nevét. A vicces Greg, igaz?

– A vicces Greg. – Minnie felvonta a szemöldökét, multságosnak találta, hogy Greget így hívják.

A férfi a feje fölé emelte a karját, és a nyújtózkodás hatalmas ásitásba ment át.

– Bocs, ki vagyok merülve. Azért remek éjszaka volt.

– Nekem biztos nem – válaszolta Minnie fanyarul.

– Nem, magának nem. – A férfi eltűzött grimaszt vágott, amiért rosszat szólt, és Minnie önkéntelenül elmosolyodott.

– Gondolom, akkor a maga bulija volt, Lucy barátjáé, igaz? Köszönöm, hogy itt lehettem – mondta Minnie, és összekulcsolta a kezét a háta mögött.

– Nagyon szívesen. Elvileg az én bulim volt, de Lucy hívott meg mindenkit. – Miközben beszélt, a zsebében megszólalt a telefonja. Egy pillanatra összevonta a szemöldökét, előhúzta a telefont, és rápillantott a kijelzőre. – Megbocsát egy pillanatra? Elnézést, de ezt fel kellennem, Minnie.

– Persze, semmi gond – válaszolta megrántva a vállát Minnie.

A férfi hátat fordított neki, és pár lépéssel odébb ment.

– Szia! – szólt a telefonba. – Jól vagy? Nem, még nem vagyok otthon... Később jövök... Ellenőriztem a záratat tegnap este, mielőtt elindultam... Nem... Jól van. – Minnie profilból látta az arcát.

A férfi lehunyta a szemét, amíg beszélt. – Rendben, megyek és megnézem, csak várj egy pár órát, *kérlek!*

Minnie nézte, ahogy befejezi a hívást. A férfi észrevette, hogy figyel, és feszülten rámosolygott.

– Minden rendben van? – érdeklődött Minnie.

– Igen, elnézést kérek – válaszolta a fejét csóválva. Aztán átment a helyiség másik végébe, a hatalmas üvegablakhoz.

– Hogy lehet, hogy már csak maga van itt? – kérdezte Minnie.

A férfi megfordult, hogy egy pillanatra ránézzen, mintegy felmérve Minnie-t. Aztán így szólt:

– Érzélgősnek tűnhet, de mindig igyekszem megnézni az év első napfelkeltését. Arra gondoltam, ha a többiekkel tartok, éppen egy taxiban fogok ülni, és lemaradok róla. – Kitérta a karját az ablak felé. – Van-e olyan hely, ahonnan szívesebben nézné az év első napfelkeltését?

– Jó pár hely van – válaszolta Minnie. – A sivatagból, egy gyönyörű hegytetőről vagy a tévé képernyőjén, a kényelmes ágyamból. Lehetőleg felvételről, hogy ne kelljen olyan korán kelnem.

A férfi oldalra billentette a fejét, a szeme körül mosolygós ráncok jelentek meg, és az arcáról eltűnt a feszült kifejezés.

– Hát, most már ébren van, nem is kell felvenni a napfelkeltét. Jöjjön csak ide!

Minnie odament az ablakhoz, és a tenyerét az üvegre tapasztotta. A horizont mögül lassan előkúszott a fény. Egy vastag felhőréteg mély, rozsdás rózsaszín fényben izzott, és meleg aurát vont az egyébként hideg, szürke város fölé. Felhőkarcolók körvonalai rajzolódtak ki az égen, szögletes, egyenes vonalaik éles ellentétben álltak a fölötük úszó felhők lágyságával.

– Nem rossz – állapította meg Minnie. – Nem is tudom, mikor voltam utoljára ébren napkeltekor.

– Ez a kedvenc napom az évben – árulta el a férfi. – Mindent újra lehet kezdeni, nem gondolja?

– Vicces, de én ezt a napot szeretem a legkevésbé – ismerte be Minnie. – Sőt, utálok.

– Nem utálhatja, mert most van a születésnapom. Nem engedem, hogy utálja. – A férfi fáradt, szürkés-kék szeme egy pillanatra megelevenedett, sütött belőle az energia.

Minnie megfordult, ránézett, és lassan behunyta a szemét.

– Nekem is ma van a születésnapom – mondta.

– Az nem lehet!

– Nem viccelek. Esküszöm, hogy ma van.

A férfi rásandított, az állát leszegette, és hitetlenkedve nézte. Éppen akkor fordult vissza az ablakhoz, amikor az egész égbolt vörösen felizzott.

– Nézze csak! – lelkendezett. – Káprázatos!

Minnie oldalról rápillantott a férfira, miközben az a hajnali égboltot bámulta. Nem tudott volna egyetlen feltűnő vonást sem kiemelni rajta, de volt valamiféle szinergia az arcán, amitől hatásos volt az összkép. Látszott rajta, hogy jól érezi magát a bőrében, márpedig ilyet Minnie ritkán látott. A férfi hátranézett, és meglátta, hogy Minnie őt bámulja, aki erre gyorsan visszakapta a tekintetét a kilátásra.

– Tudja, nem találkoztam még senkivel, akivel egy napon születünk – mondta a férfi.

– Ez egy exkluzív klub. Kiállítok magának egy tagsági igazolványt. – Minnie elhallgatott. Valami miatt ideges volt. – Nézze, nagyon sajnálom, mert illetet volna tudnom a nevét, hiszen a maga bulijában

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

voltam, de Greggel jöttem, és ő nem mondta meg. Azt hiszem, szükségem lesz rá, ha ki akarom állítani a tagsági igazolványát.

– Elnézést, Quinn vagyok – válaszolta a férfi.

– Quinn? – Minnie teljesen elképedt. – Quinn Hamilton?

– Igen, Quinn Hamilton.

– Quinn Hamilton, aki 1990-ben született a hampsteadi kórházban?

– Igen – mondta Quinn, és zavartan összeráncolta a homlokát.

– Maga – préselte ki Minnie a fogai között. – Maga lopta el a nevemet!